

ΣΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ «ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ»

Β'

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ τεύχος του Γρούλλου άρχισα ένα αφιέρωμα στον Διονύση Σαβδόπουλο. Εκεί θα βρείτε το πρώτο μέρος· κι εδώ, επειδή με υποχρεώνει η «δημοσιογραφική δεοντολογία», το δεύτερο. Λέω «με υποχρεώνει», γιατί προσωπικά δεν ήμουν και τόσο διατεθειμένος να συνεχίσω –τουλάχιστον με την ίδια όρεξη που την άρχισα– αυτή την προσπάθεια, ύστερα από μερικά που διάβασα στις εφημερίδες και στα προοδευτικά έντυπα για τον Σαβδόπουλο.

Εξηγούμε. Τη μιά γρατζουνάει την κιθάρα του στον ραδιοφωνικό σταθμό του Αντί (τον κλείσανε, μην τον ψάχνετε στα FM σας· όσοι προλάβατε κι ακούσατε κάτι, να τον θυμάστε...), και την άλλη εμφανίζεται με την Άσπα του σε κοσμικότερες δεξιώσεις του πνευματικού κόσμου της χώρας, λέει, δίπλα σε εξέχοντα πρόσωπα τύπου Βουγιουκλάκη, Μπονάτσος και τα συναφή.

Φίλε Διονύση (δέξου την προσφώνηση, έστω κι αν δεν με ξέρεις· σε ξέρω εγώ, το ίδιο κάνει), σου συνιστώ να διαβάσεις το τραγουδάκι που σου έχει αφιερώσει ένας τύπος από την Τρίπολη στο περιοδικό Ντέφι (Νοέμβρης–Δεκέμβρης '83) δεν θα χάσεις...

ΑΥΤΑ ως εισαγωγή στο δεύτερο μέρος του αφιερώματος στον Σαβδόπουλο, το οποίο περιλαμβάνει (α) ένα τραγούδι από τα Τραπεζάκια έξω (να το τραγουδάμε όταν καμιά φορά «η ιστορία φτιάνει παρέες σε στέκια επαρχιώτικα») και (β) στιγμιότυπα (τα περισσότερα παρμένα από το Ντέφι /Απρίλη–Μάη '83) από δύο συναυλίες του Σαβδόπουλου στη Βόρειο Ελλάδα, στις οποίες παρουσίασε τον καινούριο δίσκο προτού κυκλοφορήσει, και προτού γίνει εξώφυλλο (ο Διονύσης, όχι ο δίσκος) ακόμα και στο Αγκάθι.

Τον χειμώνα ετούτο

Το χειμώνα ετούτο ^{αφαι} ~~έμα~~ τονιπηδήσαμε
 γι' άλλα δέκα χρόνια άιντε καθαρίσαμε
 Μέσα μου έχω πράμα ζορισμένο και βουβό
 θέλω να χορεύω και να κάνω εμετό
 Χώμα και ρετσίνα κι άσματα επινίκεια
 είμαι δεκαεξάρης σας γαμώ τα λύκεια
 Δεν είμαι πασόκα δεν είμαι κουκονέ
 είμαι ό,τι είμαι κι ό,τι τραγουδώ για σέ
 Πάω στον καθρέφτη το πρωί για να πλυθώ
 και θαρρώ πως βλέπω τον εαυτό μου επτά χρονώ
 Δεκαπέντε χρόνια τραγουδώ μα δε θα βρώ
 το παλιό μου πάθος και τον ενθουσιασμό
 Του θεού η χάρη μας φυλάει απ' τα σουξέ
 κι ο ουρακοτάγκος απ' τα θεικά εφφέ
 Οι μειοψηφίες τάγματα ξυπόλυτα
 σκαρφαλώνουν μέσα σε σκοτάδια απόλυτα
 Το τραγούδι ετούτο τό 'πα το '79
 τό 'πα και το '79 αμάν αμάν
 Σ' αγαπάω ακόμα
 αλλά εσύ είσαι κακιά

ΣΕ ΣΤΕΚΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΚΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ, ΒΟΛΟΣ, πρωί. Το ραντεβού ήταν εξαιρετικά σαφές από άποψη περιεχομένου: Εικοστή Πέμπτη Μαρτίου, εθνική επέτειος, είκοσι χρόνια από το '63.

Μπήκαμε μεσημέρι στο Βόλο· μόλις είχε σχολάσει η εθνική γιορτή, ο κόσμος έφευγε για τα σπίτια του φορώντας τα καλά του ανάμεσα σε γαλανόλευκες σημαίες, Καραϊσκάκηδες, Ζήτω το Έθνος, Donuts, Pubs και Hamburgers.

Πώς θα είναι άραγε η συναυλία; Συνέχεια; Τομή; Τομή στη συνέχεια; Διάψευση; Προσδοκίες διάφορες κι ανησυχίες. Τί έφυγε οριστικά, τί μένει όρθιο, καθόσον «αλλάζουν όλα εδωκάτω με ορμή».

Την ίδια μέρα, το βράδυ. Τα φώτα σβήνουν και η συναυλία αρχίζει... Μέσα δεν χωράει ούτε ένας, έξω περιμένουν πολλοί. Κι ο Σαβδόπουλος δίνει το σύνθημα. Έτοιμοι! Φώτααα! Άγγελος Εξάγγελος και Ευαγγελισμοί. Στο κάτω κάτω τί είναι το ρόκ; Μουσική που περνάει απ' τ' αυτιά και κατεβαίνει χαμηλότερα, «κάνοντας το τοπίο να μεγαλώνει», τα σώματα να

φορτίζονται, τον θεατή να τραγουδάει. Ρόκ ελληνικό, νεο-παραδοσιακό, ευρω-λαϊκό, γουεστερν-βυζαντινό, θρακο-μακεδονικό, αγροτικο-βαλκανικό. Επιτέλους, αποενοχοποιήθηκε το τσάμικο· κλαρίνα, ντέφια και βιολιά δεν είναι μόνο εθνική επέτειος και φουστανέλλα, μιζέρια και υπανάπτυξη, αλλά και συστατικά του «ρόκ του μέλλοντός μας».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ, Θεσσαλονίκη. Παρά την ψιλή βροχούλα, από τις 7 το βράδυ, το Συντριβάνι, παρέες παρέες, ήταν γεμάτο· έμοιαζε σαν προσυγκέντρωση για διαδήλωση. Το Παλαί ντε Σπόρ, με όσους χωρούσε μέσα και μερικές χιλιάδες απέξω. «Γεννήθηκε –βλέπετε– στη Σαλονίκη». Σκηνές ρόκ, σκηνές απείρου κάλλους, που δόθηκαν μόνο σ' όσους ήσαν εκεί: η μελό ιστορία με την ανθοδέσμη-σαλάτα. Η αντιπαράθεσή τους με τη σοκολάτα που πρόσφερε αυθόρμητα μια κοπελίτσα. Η βουτιά στην πλατεία, σαν βουτιά σε πισίνα, και το βαλσάκι με την Άσπα.

Η τηλεόραση στάθηκε σε μας τους ακροατές απαράδεκτη: δεν έδειξε ούτε μια στιγμή τον κόσμο στις κερκίδες, την αγαλλίασή του, τη συμμετοχή του, το πέταγμα στον αέρα που κάναν τα άσπρα αφρολέξ, τον μετανάστη που ήρθε με τη βαλίτσα κατευθείαν στη συναυλία από το αεροδρόμιο, τη λάμψη (πραγματική) του κοινού, τις τύψεις και τις ντροπές όσων ήσαν «πασόκα και κουκούε» και νιώθαν ότι παρανομούν με την παρουσία τους. Ας είναι.

Δεν ζήτησε ο Διονύσης την κοινωνικοποίηση της φωνής του. Προχώρησε μόνος σ' αυτήν με δωρεάν είσοδο των ονείρων του. Η εκπλήρωσή τους «επαφίεται –ανεξάρτητα από το 1-1-4 και άλλες νομικές διατυπώσεις και τις φιλότιμες προσπάθειες για καπέλωμα από τον Γ. Παπαστεφάνου– στον πατριωτισμό και τη δημιουργικότητα του καθενός μας».

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΚΟΜΑ. Το σημαντικό δεν είναι ότι «δεν είμαι πασόκα ούτε κουκουέ», αλλά η θέση «είμαι ό,τι είμαι κι ό,τι τραγουδώ για σέ». Έτσι, πιθανόν, «η νύχτα να πάψει να εναλλάσσεται με νύχτα» στο προσεχές μέλλον, και το «ροκ του μέλλοντός μας» είναι σήμερα μαζί μας.

ΦΙΛΕ ΔΙΟΝΥΣΗ. Καλά και άγια τα στιγμιότυπα και τα σχόλια και τα «οικογενειακά» εξώφυλλα του *Ντεφιού* και των λοιπών «προοδευτικών» εντύπων· δε λέω... «Όσοι δεν έχουν κατιτίς να πούνε τους περισσεύει και καιρός». Μα εμείς οι *Γρύλλοι* «κρατάμε μίαν απόσταση απ' την τρέλα, όχι για να σωθούμε, μα για να τη σώσουμε, αν μ' εννοείς...».